

[Ole Espersen.]

steder, ville accelerere ganske betydeligt. Derfor kan man i virkeligheden, hvis man vil have reklamefjernsyn, kun give koncessionen til pressen, og så ville vi ende i amerikanske tilstande i negativ forstand. Så ville vi nemlig få den situation, at vi har et selskab, der udgiver dagbladene, der laver fjernsynsprogrammerne og radioprogrammerne; det ville jeg kalde et egentligt monopol, og det ville jeg kalde et monopol af en privatretlig karakter, som intet samfund kunne være tjent med. Det ville være et monopolstyre ikke ud fra alsidighedshensyn til samfundet, men naturligvis ud fra de hensyn, som et sådant monopol måtte iagttage for overhovedet at kunne leve.

Det siges i forslaget, at man naturligvis vil kræve alsidighed af en sådan ny institution. Hvis man fik en koncession givet til pressen, ved vi udmærket godt, hvilken presse her i landet der ville have råd til at påtage sig en sådan koncession; der er måske ét, højest to dagblade her i landet, der havde den økonomiske formåen. Ville det ikke være for stort et krav — nu ser jeg helt bort fra de monoplagtige tilstande, jeg nævnte før, som er nok så afgørende — ville det ikke være et stort og ubehageligt krav at skulle være alsidig inden for dagspressen? Jeg mener ikke, det er et rimeligt krav at stille til dagspressen. Jeg mener, at hvis dagspressen skulle virke i en sådan blandings tilstand, ville det være en illusion at tro, at alsidigheden kunne præsteres på et rimeligt niveau.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at forslaget, såfremt det blev realiseret, ville være særdeles bekosteligt, uden at fordele ville opnås; jeg har nævnt de ulemper, jeg snarere ville forestille mig.

Vi vil naturligvis drøfte forslaget i udvalget, drøfte de omkostninger, der er tale om ved at etablere en sådan institution, men vi vil samtidig hæfte os ved et par andre ting, et par ting, som jeg synes forslagsstillerne har glemt, noget, som i og for sig allerede er et udtryk for brud med monopolet, for at bruge ordene fra forslaget.

Den nye lov giver mulighed for, at ministeren for kulturelle anliggender kan give tilladelse til, at der drives kabelfjernsyn og kabelradio. Der er etableret mulighed for

forsøgsordninger. Sådanne har været forsøgt. De er ikke udtømt endnu. Det er vanskeligt at sætte i sving, men mulighederne består. De, der er interesseret i at bryde dette tekniske monopol, vil altså simpelt hen kunne gøre det ved at udnytte den lovgivning, vi allerede har.

Må jeg nævne også en anden ting, som ministeren var inde på: nordisk fjernsyn. At etablere sendestationer her i landet, således at vi kunne tage de øvrige nordiske landes programmer, vil teknisk naturligvis kunne lade sig gøre; jeg er sikker på, at det også juridisk kunne lade sig gøre. Det ville betyde en enorm arbejdskraftsbesparelse, det ville betyde en udbygning af det nordiske samarbejde. Der er så store og væsentlige fordele forbundet med det, at jeg synes, man i høj grad burde hæfte sig ved det, og det vil vi også gøre i udvalget.

Med hensyn til forslaget fra hr. K. Helveg Petersen vil jeg gerne sige, at jeg forstår udmærket godt forslagsstillerens hensigt, og jeg forstår også godt, at de betænkeligheder, der næres under behandlingen af den radiolov, der træder i kraft nu 1. april, er blevet styrket. Det skyldes jo ikke, at loven er blevet ændret, men det skyldes, at den politiske situation har medført, at radiatorådet nu efter 1. april kommer op på 26 medlemmer. Det er et megt stort antal for et styrende organ, og det er måske især stort, når man tænker på, at det nye råd også skal have det gamle programudvalgs opgaver. Det hidtidige programudvalg bestod jo af 10 medlemmer udpeget af rådet og 10 tilforordnede med indsigt inden for kulturlivets forskellige områder; disse tilforordnede var udpeget af kulturministeren. Jeg mener, at de har givet radiatorådet og dermed Danmarks radio betydelige fordele, de har leveret betydelig indsigt, de har været til stor gavn under behandlingen af Danmarks radios programmer.

Dette programudvalg ophæves nu, og det kan vi måske komme til at beklage, men jeg mener, at den lov, der er vedtaget, må vi prøve at køre videre med. Vi må henstille til det nye radiatoråd, naturligvis dets størrelse taget i betragtning, at det fungerer på en så effektiv og fornuftig måde, som det overhovedet er muligt, under hensyn til det store ansvar det har. Men det at udsætte selve